

möguleika og ein tók sær jü av foreldrunum, sjálfvandi, sigur Anna, og leggur afturat, at viðurskiftini vóru øðrvísi enn í dag.

Ongan heilivág

Mamman gjordist gomul. Hon nærkaðist teimum 100 árunum. Tveir mánaðir væntaðu í, til hon gjordist 99 og bert tey seinastu árin var hon á røktarheimi, tí Anna ikki orkaði meira at vera um hana.

- Hon var klár næstan alla tíðina. Síðani er tíðin gingin og ein fekk børn, ommubørn og nú eisini langommubørn, ið ein er glaður fyri, sigur Anna, ið eigur 5 børn, 2 dreingir og 3 gentur.

Anna heldur, at hetta við at børn taka sær av foreldrunum, er nógv broytt. Sjálv tók hon tað sum eina sjálfvfygju, at hon tók sær av foreldrunum sínum og annar møguleiki var heldur ikki.

- Nú er tað næstan sum ein plága, tá fólk gerast gomul. Men tað er at gerast gamal. Summi eru røsk og løtt á sær, meðan onnur hava heilsubrek. Eg má siga, at Harrin hevur givið mær sera góða heilsu, og eg haldi ikki skilinum bilar nakað enn, sigur Anna, ið ikki tekur stórvegis heilivág, bert tvær káltablettir um dagin.

Anna situr sjálf í húsunum og tað dæmar henni væl. Sjálv hevði hon ikki viljað farið á heim ella líknandi, sum stóðan er nú. Hon fegnast tó um, at tey í Vági byggja eldrasambýli, tí nógv eru, ið treingja hjálp og sum sita einsamøll.

Ikki biðið røktarpláss

- Eg helt ongantið, at tað var ein byrða, tá eg tók mær av foreldrunum, men alt er so øðrvísi í dag, heldur Anna og leggur afturat, at eingi røktarheim vóru tá. Hon fegnast tó um, at heim eru komin og at fólk hava møguleika at fáa heimahjálp. Sjálv hevur hon tó ongantið havt heimahjálp og hon hevur ikki biðið sær pláss á nokrum røktarheimi.

Hon metir ikki, at einum nýtist at vera øðrum til byrði í dag, tí so nógv hjálp er at fáa hjá teimum, ið ikki klára seg. Ein kann helst ikki krevja, at familjan traðkar til, tá okkurt er, men er okkurt áfott, so er tað rimuligt.

- Fyri stuttum fór fótur mín skeivur. Táingu tey inn at hyggja til mín og hjálpa. Tey komu sjálvi, men ein kann ikki krevja tað. Men vit hava altíð havt tað so, at tá onkur treingir, so vil ein fegin hjálpa, sigur Anna.

Hon fær krígspensjón eftir mannin og ynskir ikki meira hjálpa frá almennari síðu og skal okkurt gerast, so vil Anna sjálf sleppa at gjalda, men hon heldur tó, at tað helst eru tey, ið hava torv á almennari hjálpa.

Opin

Anna er prátingarsom og hevur ikki trupult við at koma í samband við fólk, yngri og eldri.

- Eg komi saman við bæði yngri og eldri og eri ein teirra, ið práti við fólk. Eg plagi at siga, at hvør bilstjóri veittrar til

At ein hevur lætt sinnalag hevur eisini nógv at siga. Eg havi altíð verið opin og havi prátað við fólk, sigur Anna

mín og eg veitir aftur, um eg so kenni ella ikki, skemtar Anna.

- Um ein orkar, so eigur ein ikki at seta seg í ein stól og siga, at ein orkar ikki. Eg gangi nógv, ofta langar túrar, tá veðrið er gott. Eisini gangi eg hvørt ørindi sjálv. At ein hevur lætt sinnalag hevur eisini nógv at siga. Eg havi altíð verið opin og havi prátað við fólk, sigur Anna, ið hevur gingið á kvøldskúla í mong ár.

- Eg havi gingið í kvøldskúla í nógv ár og til dagin í dag. Hvussu verður veit eg ikki. Eg havi vevað, seymað lampuskermar og gingið til ítriv, sigur Anna.

- Tað verður so ofta sagt, at einki verður gjørt fyri tey gomlu. Eg má siga sum er, at her í Vági hava vit dagtilhald frá september til mai. Hetta er tvær ferðir um vikuna og eg havi altíð gingið har. Frá klokkan 15 til 18 kann ein práta, drekka kaffi, spæla sjavs ella hvat ein hevur hug til, sigur Anna.

Eisini pensjonistar hittast eina ferð um mánaðin og har er Anna eisini við.

- Har er hugnaligt. Vit drekka kaffi, hava stokkar við og koma at kennast. Eisini er bingo einaferð um mánaðin og tað er einasta bingo eg gangi á, sigur Anna, ið eisini minnir á árligu uttanlandsferðina hjá pensjón-

istunum.

- Vit eru uttanlands hvørt ár. Í ár vóru vit 6 úr Vági og tað var góður túrur í Noreg, sigur Anna, sum í ár eisini hevur verið í Sveis saman við systirini og vitjað eina systirdóttir, ið er gift donskum tannlekna.

Tey vóru tætt við Liechtenstein, og har vóru tey ein biltur og hetta var eitt upplivisli, metir Anna, at siggja kavan, hotellini, har tey ríku standa á ski og eisini sóu tey har, hvussu alt var eitt blómuhav.

- Ein upplivir eitt sindur, hóast ein er gamal, smilist Anna, sum eisini stæðgaði á í Keypmannahavn, har hon eigur eina dóttur og 5 ommudóttur. Í alt eigur Anna 12 ommubørn og 7 langommubørn.

Anna og systirin vóru eisini við fótbóltslandsliðnum í Prag og hetta, meta tær, var ein sera góður túr. Anna heldur, at hevði hon ikki havt ferðast so nógv í ár, so hevði hon farið við aftur nú.

At ferðast er ikki ókent fyri Onnu. 80 ára føðingardag sín helt hon á Sjópavilonini í Keypmannahavn og síðani gekk leiðin til Teneriffa. Hon hevur eisini verið á Rhodos.

Lívsgleðin

- Lívsgleðin hevur nógv at týða. At ein vaknar glaður og er glaður fyri lívið hevur alt at siga, tá ein verður gamal og ein eigur ikki at stúra fyri degnum í morgin, heldur Anna, sum ikki heldur tað vera gott fyri heilsuna at sita og grenja.

Anna metir onga orsök vera fyri at óttast framtíðina. Bæði Anna og systir hennara hava lætt sinnalag og havi ikki fyri at

Anna er byrg og passar húsinu bæði innan og uttan og tað ætlar hon sær at halda fram við so leingi hon situr í húsunum og so leingi hon orkar

stúra fyri degnum í morgin.

Hon hevur ikki trupulleikar við at fáa tíðina at ganga, hóast hon situr einsamøll í húsunum.

- Eg siti ofta við stokkum, sigur Anna. Eyguni bíla ikki, men hon hoyrir ikki so væl, men tó er ikki so galið, at tað nervar Onnu stórvegis.

Anna metir, at fólk sum heild eru blíð við hana og eisini ungdomin hevur hon alt gott at siga um í so máta. Hon heldur tó, at tað kundi verið lurtað meira eftir eldri fólki.

- Øll hava sitt og lurta ikki. Øll vilja hava sína meining, heldur Anna, sum ikki heldur so stóran mun vera hesum viðvíkjandi fyrr og nú.

- Tey eldru fyrr vóru kanska meira negativ, enn í dag, tí í dag eru eldri fólk kanska meira opin, metir Anna.

Ikki seta seg inni

Anna er byrg og passar húsinu bæði innan og uttan og tað ætlar hon sær at halda fram við so leingi hon situr í húsunum og so leingi hon orkar. Húsinu eru stór og vakurt og reint er inni, og Anna visir fegin húsinu og kamarið, har bróðurin, Eivind Wilhelm, sáli, plagdi at gista. Tann dagin vit vitjaðu Onnu, hevði hon vitjan av systir síni, Masu Olsen, ið býr í Rituvík.

Onnu Petersen dæmar væl lívið sum pensjonistur og hon heitir á fleiri, um at taka lut í tiltøkum, ið eru, tí at seta seg inni metir hon ikki kann vera gott.

- Men tað er sinnalagið, ið er avgerandi og vit eru øll so ymsk. Men Harrin hevur verið góður við okkum og vit hava nógv at takka fyri, sigur Anna, sum í stovuni hevur myndir av familjuni, hóast, sum hon sigur, tað ikki júst er nymótans at hava allar myndirnar á veggnum, men tær vil hon hava so leingi, hon er í húsunum.

